

Punkt er strengt fornøden, jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Tendens kan findes, men jeg er ogsaa klar over, at man meget let vil kunne bekæmpe den. Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Finansminister i, at man ikke, fordi man i Øjeblikket befinder sig i slette Tider, skal tro, at det er noget, som er indstiftet for Danmark for Tid og Evighed. Men det synes mig ogsaa, at denne Betragtning, den højtærede Finansminister her gør gældende, noget tager Grunden bort under hans Tilbøjelighed til at vente til normale Tider, thi saa kan den højtærede Finansminister med nogen Sikkerhed beregne, at vi i Løbet af en vis Periode maa komme til noget bedre Forhold end i Øjeblikket. Paa nogle enkelte Millioner, et Par Millioner eller saa, vil den højtærede Minister heller ikke et Aar frem i Tiden kunne gøre Beregning over, hvorledes Statsindtægterne gaa ind, lige saa lidt som over, hvorledes Udgifterne gaa ud, men i store Træk vil han til Efteraaret, naar han har haft Lejlighed til at tumle med Sagen, lige saa godt som paa et noget senere Tidspunkt kunne have Overblik over, hvor meget der vil behøves. Det er jo ikke nødvendigt, at han straks træffer det rette. Skulde de Forslag, han stiller til Udgiftsnedsettelse eller Indtægtsforøgelse, komme noget bort fra det, som lige akkurat kræves til Balance, vil der ikke være noget overraskende deri. Men det synes mig afgørende nødvendigt, at vi saa hurtigt som paa nogen Maade muligt komme til Forslag til Lovordning, som give Udsigt til, at vi komme ud af den store Laanepæriode, vi i Øjeblikket ere inde i.

Den højtærede Finansminister synes ogsaa paa et andet Punkt noget at have misforstaaet, hvad jeg udtalte, idet han mente, at jeg skulde have vidst saa udmærket god Besked med, hvor stort Underskuddet vilde blive i det Finansaar, hvis Regnskab skal aflægges til Efteraaret, og han fremsatte i denne Sammenhæng nogle polemiske Bemærkninger med Hensyn til dette Aars ekstraordinære Karakter. Med Hensyn til min Kundskab har jeg ikke sagt andet end, hvad der mangfoldige Gange er sagt her i Tinget, at man maatte regne med et Underskud paa 40—50 Mill. Kr., og Udtrykket derfor ligger i det Lovforslag, som nu ligger paa Tingets Bord. Hvis et saadant eller et tilsvarende Underskud ikke fandtes paa det Regnskab, vilde et saadant Lovforslag i alt Fald ikke være i den Grad fornødent, som det i Øje-

blikket er. Men i hvert Tilfælde er der ikke Grund til at klage over, at jeg skulde have taget dette Aar som Udgangspunkt. Jeg sagde netop, at det var ekstraordinært. Det, jeg derimod sagde og vedblivende mener, er, at det Aar, vi i Øjeblikket befinde os i, hvor man regner med omkring 20 Mill. Kr.s Underskud, nærmer sig nogenlunde til, hvad vi indenfor en nogenlunde nær Fremtid kunne regne med der, at det altsaa er noget nær ved normale Tilstande. Jeg indrømmer fuldt ud, at det foregaaende Finansaar med 40—50 Mill. Kr.s Underskud var ekstraordinært, og alt, hvad den højtærede Finansminister anførte i saa Henseende, er i hvert Tilfælde som Imødegaaelse af mine Bemærkninger overflødig.

Den højtærede Finansminister gjorde med Hensyn til Sparsommelighed en Bemærkning sidst, nemlig, at man skulde holde igen paa nye Udgifter. Der synes jeg ogsaa, man maa skelne. Der er en Art nye Udgifter, hvor den højtærede Finansminister skal faa min ivrigste, fuldeste Tilslutning, hvis han flittigt holder igen. Det er, naar det gælder militære Udgifter. Desværre har den højtærede Finansminister ikke haft den Tilbøjelighed i det sidste Par Aar. Tidligere var han enig med os andre i at ønske dette. Nu er denne Tilbøjelighed forsvunden hos ham. Jeg haaber, at den kommer igen, saaledes at han, selv om han ikke er enig med os i Bestræbelserne for at komme ned ad, i hvert Tilfælde vil hjælpe os med at holde igen. Men det Omraade, hvor jeg ikke ønsker, at man alt for forskrækket skal holde igen af Frygt for, at de slette Tider skulle blive ved, er, hvor det gælder produktive Foretagender og human Lovgivning. Der tror jeg, vi skulle vogte os for at holde igen.

Den højtærede Finansminister gjorde nogle Bemærkninger om, at han havde taget Laanet af netop denne bestemte Størrelse. Han mente, at jeg skulde have været en Modstander af, at det ikke var større. Det kan jeg egentlig ikke sige. Jeg har ikke udtalt mig bestemt om dette, jeg har kun udtalt min Tvivl og bøjer mig for Regeringens Skøn. Men naar den højtærede Finansminister der udtalte, at det var af Beskedenhed, at han tog et saa lille Beløb til Trods for, at han i Grunden gerne vilde have haft mere mellem Hænderne, maa jeg tilstaa, at saa ringe Tillid tror jeg dog ikke, at den højtærede Finansminister nyder i dette Ting, at man skulde have Bekymring ved